

KLASSIKKOJÄNNÄRIN LYHENNETTY LAITOS

DAN BROWN

WSOY

Dan Brown

DA VINCI -KOODI

Klassikkojännäriin lyhennetty laitos

SUOMENTANUT PIRKKO BISTRÖM

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Tekstaus Ani Marttiini

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS

The Da Vinci Code

© Dan Brown 2003, 2016

First published by Doubleday. All rights reserved.

Published by arrangement with Sanford J. Greenburger Associates, Inc.

© PIRKKO BISTRÖM JA WSOY 2016

ISBN 978-951-0-42352-3

PAINETTU EU:SSA

*Blythelle... taas kerran.
Enemmän kuin koskaan*

Rakas lukija,

Olen aina rakastanut salaisuuksia ja salakirjoitusta.

On jotenkin taianomaista, kun salattu äkkiä tuleekin julki...aivan silmiesi edessä.

Kun olin kymmenvuotias, kohtasin ensimmäisen salakirjoitushaasteeni – joukon oudonnäköisiä merkkejä joulukuuseen ripustetulla paperilappusella. Kun lopulta sain viestistä selvän, kävi ilmi että se oli ilmoitus vanhemmiltani: koko perhe lähtisi parin tunnin kuluttua yllätyslomalle.

Tuosta jouluaamusta lähtien minua ovat kiehtoneet salakirjoituskoodit – salakieliset sanomat, jotka täytyy ensin purkaa, jotta ne kävisivät ymmärrettäviksi. Olen vaellellut tuossa kryptisessä maailmassa koko ikäni, ja joitain vuosia sitten tieleni osui koodi, jota arvoituksellisempaa en ollut koskaan aiemmin tavannut.

Koodi oli ikivanha... ja hämmentävä. Ja mikä parasta, se oli kätkeyty aivan nenän alle, koko mailman nähtäville.

Tarujen mukaan koodin tehtävä oli suojella hämmästyttävää salaisuutta. Jotkut väittivät salaisuutta niin tyrmistyttäväksi, että koodin ratkaisijan maailmankuva ei enää koskaan palaisi entiselleen. Toisten mielestä salaisuus oli pelkkä myytti... vain sisällyksettömiä, sumun verhoamia kuiskauksia.

Oli miten oli, tämä käsissäsi oleva kirja kertoo tarinan miehestä ja naisesta, jotka kilvoittelevat selvittääkseen tuon koodin ja paljastaakseen sen taakse kätkeytyvät mysteerit. Päätätpä uskoa näiltä sivuilta lukemiisi salaisuuksiin tai et, toivon että löytöretki innostaa sinua etsimään omaa totuuttasi, mikä se sitten onkaan.

Sine cera,

FAKTOJA:

Siionin luostari – eurooppalainen salaseura, joka perustettiin 1099 – ei ole mielikuvituksen tuotetta. Vuonna 1975 Ranskan kansalliskirjastosta Pariisista löydettiin pergamentteja, jotka tunnetaan nimellä *Les dossiers secrets*; niissä mainitaan lukuisia Siionin luostarin jäseniä, muiden muassa tiedemies sir Isaac Newton, taidemaalari ja kuvanveistäjä Botticelli, kirjailija Victor Hugo sekä taiteilija ja keksijä Leonardo da Vinci.

Opus Dei on syvästi uskonnollinen katolinen järjestö, joka on äskettäin ollut kiistan kohteena siksi, että sen on väitetty harjoittavan aivopesua, pakkovaltaa ja niin sanottua »ruumiin kurittamista», vaarallista itsekidutusta. Yhdysvalloissa Opus Dei on rakennuttanut 47 miljoonaa dollaria maksaneen kansallisen päämajan New Yorkiin.

Kaikki tähän romaaniin sisältyvät taideteosten, rakennusten, dokumenttien ja salaisten rituaalien kuvaukset pitävät paikkansa.

Prologi

Louvren museo, Pariisi 22.46

Louvren maineikas intendentti, 76-vuotias Jacques Saunière, hoiperteli holvikäytävästä museon Suureen galleriaan. Hän syöksähti lähintä maa-lausta kohti – se oli yksi Caravaggion mestariteoksista 1600-luvulta. Hän tarrasi kullatusta kehyksestä kiinni ja kiskoi taulua itseään kohti, kunnes se äkkiä irtosi seinästä ja hän lyhyistyi sen alle.

Kuten Saunière oli odottanut, oviaukkoon laskeutui jymähtäen rautaportti estämään pääsyn näihin saleihin. Parkettilattia tärähti. Kaukana alkoi hälytyskello soida.

Intendentti makasi hetken läähättäen aloillaan ja arvioi tilannetta. *Olen vielä hengissä.* Hän ryömi taulun alta ja tähyili valtavasta salista piilopaikkaa.

Silloin kuului kammottavan läheltä miehen ääni: »Pysykää paikallanne.»

Intendentti pysähtyi kontalleen ja käänsi hitaasti päätään.

Sulkeutuneen portin takana, vain viiden metrin päässä hänestä, hämmötti jättimäinen hahmo: hänen kimppuunsa hyökännyt mies siellä tuijotti kaltereiden läpi. Mies oli leveäharteinen ja pitkä, ja hänellä oli aavemaisen kalpea iho ja ohut valkoinen tukka. Hänen silmiensä iirikset olivat vaaleanpunaiset, pupillit tummanpunaiset. Albiino veti takintaskustaan pistoolin ja tähtäsi sillä kalterien läpi suoraan intendenttiin. »Ei olisi kannattanut lähteä karkuun.» Ääntämyksestä oli vaikea päätellä mistä hän oli kotoisin. »Sanokaapa nyt missä se on.»

»Johan minä sanoin», intendentti sopersi avuttomana, polvillaan gallerian lattialla. »En tiedä alkuunkaan mistä on kysymys!»

»Valehtelette.» Mies tuijotti häntä aivan liikkumatta, vain aavemaiset silmät välkkyyivät. »Teidän ja uskonveljienne hallussa on sellaista mikä ei kuulu teille. Kertokaa minne se on kätkeyty, niin jätte henkiin.» Mies tähtäsi aseellaan intendenttiä päähän. »Onko se salaisuus jonka vuoksi suostutte kuolemaan?»

Saunièren henki salpautui.

Mies kallisti päätään ja katsoi pitkin aseeni piippua.

Saunière kohotti käsiään puolustavasti. »Odotakaa», hän sanoi verkalleen. »Kerron mitä haluatte tietää.» Seuraavat sanansa hän lausui varoen. Ne olivat vale jota hän oli harjoitellut monet kerrat.

Kun intendentti oli päässyt loppuun, hyökkääjä hymyili omahyväisesti. »Niin. Täsmälleen tuon muutkin kertoivat.»

Saunière kavahti. *Muut?*

»Minä löysin heidätkin», jätti hännäsi. »Kaikki kolme. Kaikki vahvistivat sen mitä juuri kerroitte.»

Ei voi olla totta! Intendentin todellinen henkilöllisyys, samoin kuin hänen kolmen *sénéchalinsa* henkilöllisyys, oli melkein yhtä pyhä asia kuin ikivanha salaisuus jota he varjelivat. Nyt Saunière käsitti, että jokainen hänen *sénéchaleistaan* oli noudattamiensa ankarien sääntöjen mukaisesti kertonut saman valheen ennen kuolemaansa.

Hyökkääjä tähtäsi uudestaan. »Kun olette kuollut, totuutta ei enää tiedä kukaan muu kuin minä.»

Totuutta. Samassa intendentti käsitti tilanteen todellisen kauheuden. *Jos kuolen, totuus katoaa ikuisiksi ajoiksi.* Hän yritti vaistomaisesti rynnätä piiloon.

Pistooli jyrähti, ja Saunièren vatsaa raastoi tulinen tuska kun luoti osui sinne. Hän lysähti kasvoilleen...kamppaili kipua vastaan. Hän kääntyi hitaasti selälleen ja jäi tuijottamaan hyökkääjää kalterien läpi.

Mies tähtäsi nyt suoraan hänen päähänsä.

Saunière sulki silmänsä, ja hänen mielessään myllersivät yhtenä sekamelskana pelko ja kaipuu.

Käytävässä kajahti naksahdus, kun iskuri löi tyhjää.

Intendentin silmät rävähtivät auki.

Mies vilkaisi asettaan melkein huvittuneen näköisenä. Hän ojensi kätään ottaakseen toisen lippaan, mutta näytti sitten muuttavan mieltään ja katsoi Saunièren vatsaa tyynen omahyväisesti hymyillen.

Intendentti katsoi alaspäin ja näki valkoiseen pellavapaitaansa tulleen luodinreiän. Parikymmentä senttiä rintalastan alapuolella oli pieni verikehä. *Vatsani.* Sotakokemustensa perusteella Saunière tiesi, että hänellä oli viitiseentoista minuuttia elinaikaa.

»Työni on tehty», sanoi hyökkääjä. Sitten hän lähti.

Yksin jäätyään Jacques Saunière käänsi taas katseensa rautaporttiin. Hän oli loukussa, eikä ovia saataisi auki ainakaan kahteenkymmeneen

minuuttiin. Kun hänen luokseen päästäisiin, hän olisi jo kuollut. Hänet oli vallannut pelko, mutta se oli paljon suurempi kuin pelko hänen omasta kuolemastaan.

Minun täytyy kertoa salaisuus eteenpäin. Ajatus antoi hänelle voimia ponnistautua pystyyn.

Kompuroidessaan jaloilleen hän ajatteli kolmea kuollutta uskonveljeään. Hän ajatteli heitä ennen eläneitä sukupolvia...tehtävää joka heille kaikille oli uskottu.

Katkeamaton tiedon ketju.

Silti nyt yhtäkkiä, kaikista varotoimista huolimatta...kaikista turvakeinoista huolimatta...Jacques Saunière oli ketjun ainoa jäljelle jäänyt lenkki, ainoa jonka varjeltavaksi oli jäänyt yksi kaikkien aikojen suurimmista salaisuuksista.

Hän kiskoutui vapisten pystyyn.

Minun täytyy löytää jokin keino...

Hän oli jäänyt loukkuun Suureen galleriaan, ja maailmassa oli vain yksi ihminen jolle hän voisi viestisoihtunsa antaa. Hän katseli ylellisen vankilansa seiniä. Kokoelma maailman kuuluisimpia maalauksia näytti hymyilevän hänelle kuin vanhojen ystävien kasvot.

Kivusta säpsähdellen hän kokosi kaikki hengen ja ruumiin voimansa. Hän ymmärsi että edessä oli epätoivoinen tehtävä, joka vaatisi hänen jäljellä olevan elämänsä viimeistä sekuntia myöten.

Robert Langdon heräsi vähä vähältä.

Pimeydessä soi puhelin – vieraalla särisevällä äänellä. Hän kopeloi yöpöytää, löysi lampun ja sytytti sen. Kun hän katsoa tihrusti ympäristöään, hän näki renessanssimaisen ylellisen makuuhuoneen, jossa oli 1700-luvun antiikkihuonekalut, aitoja seinämaalauksia ja jättimäinen mahonkinen pylvässäänky.

Missä minä olen?

Sängynpylvästä riippuvaan jakardikankaiseen kylpytakkiin oli kirjailtu HOTEL RITZ PARIS.

Sumu alkoi hiljalleen hälvetä. Hän nousi vuoteessa istumaan ja katsoi raukeasti vastakkaisen seinän kokovartalopeiliin. Sieltä tuijotti vastaan ventovieras – uupunut pörrötukkainen mies. Hänen teräväkatseiset siniset silmänsä näyttivät tänä yönä sumeilta ja riutuneilta. Vahvoja leukapieliä ja pienen vaon jakamaa leukaa peitti tumma parransänki. Ohimoilla etenivät harmaat juovat yhä syvemmälle karheaan mustaan hius-tiheikköön.

Langdon nosti kuulokkeen. »Haloo?»

»Monsieur Langdon?» kysyi miehen ääni. »Toivottavasti en herättänyt.»

Langdon katsoi horteisena yöpöydän kelloa. Se näytti 00.32. Hän oli nukkunut vasta tunnin, mutta tunsikin olonsa puolikuolleeksi.

»Monsieur, soitan vastaanotosta. Suokaa anteeksi että häiritsen, mutta teille tuli vieras. Hänellä on kuulemma erittäin kiireellistä asiaa.»

Langdonin ajatukset tuntuivat vieläkin sumeilta. *Vieras?* Nyt hänen katseensa kohdistui yöpöydälle jääneeseen ruttuiseen mainoslehtiseen.

PARIISIN AMERIKKALAINEN YLIOPISTO

Meillä on ilo ilmoittaa vierailuluennosta, jonka pitää

Harvardin yliopiston uskontosymbologian professori

Robert Langdon

Langdon voihkaisi. Illan luento – diakuvien elävöitetty esitelmä Chartresin katedraalin kiviin kätketystä pakanallisesta symboliikasta – oli varmaan loukannut erinäisten vanhoillisten kuulijoiden tunteita. Hyvin luultavasti joku uskontotieteilijä oli ottanut selville, missä hän asui, ja tullut haastamaan riitaa.

»Valitan», Langdon sanoi, »mutta minua väsyttää kovasti ja –»

»*Mais, monsieur*», intti vastaanottovirkailija ja hiljensi äänensä kiihkeäksi kuiskaukseksi. »Vieraanne on arvovaltainen mies. Hän on jo tuossa huoneeseenne.»

Nyt Langdon oli aivan hereillä. »Oletteko te lähettänyt jonkun minun *huoneeseeni*?»

»Pyydän anteeksi, monsieur, mutta tämä mies...en rohkene ottaa kontolleni sitä, että pysäyttäisin sellaisen kuin hän.»

»Kuka hän sitten tarkkaan sanoen on?»

Virkailija oli kuitenkin jo sulkenut puhelimen.

Melkein heti Langdonin ovea alkoi jyskyttää painava nyrkki.

Langdon nousi ymmällään sängystä ja tunki varpaidensa painuvan syvälle mattoon. Hän vetäisi ylleen hotellin kylpytakin ja lähti ovea kohti. »Kuka siellä?»

»Herra Langdon? Minulla on asiaa teille.» Mies puhui englantia vierasmaalaisittain ääntäen, mutta arvovaltaisen kipakasti. »Täällä komisario Jérôme Collet. Direction Centrale Police Judiciaire.»

Langdon pysähtyi hetkeksi. *Oikeuspoliisinko* komisario? Ranskan DCPJ vastasi suurin piirtein Yhdysvaltain FBI:tä. Mitä ihmettä se hänestä halusi?

Hän jätti turvaketjun kiinni, mutta raotti ovea kymmenkunta senttiä. Aukosta tuijottavat kasvot olivat kaidat ja väsymyksestä kalpeat. Mies oli epätavallisen laiha, ja hänellä oli yllään sininen virkapuku.

»Saanko tulla sisään?» poliisi kysyi.

Langdon tunki olonsa epävarmaksi ja epäröi hetken. »Mistä oikein on kysymys?»

»Esimieheni *capitaine* tarvitsee asiantuntemustanne yksityisessä asiassa.»

»Nytkö?» Langdon onnistui sanomaan. »Kellohan on yli puolenyön.»

»Pitääkö paikkansa, että teidän oli määrä tavata Louvren intendentti tänä iltana?»

Langdonin mieleen tulvahti levottomuus. Hän ja kunnianarvoisa intendentti Jacques Saunière olivat sopineet, että joisivat yhdessä lasillisen

illalla hänen luentonsa jälkeen, mutta Saunière ei ollut tullutkaan. »Pitäää. Mistä te sen tiedätte?»

»Löysimme nimenne hänen päiväristään.»

»Toivottavasti ei ole tapahtunut mitään ikävää?»

Poliisi päästi valtavan huokauksen ja työnsi ovenraosta Polaroid-valokuvan.

Kun Langdon näki sen, hänen koko vartalonsa jäykistyi.

»Tämä kuva otettiin vajaa tunti sitten. Louvressa.»

Langdon tuijotti kummallista kuvaa, ja hänet ensimmäiseksi vallannut järkytyksen sekainen kuvotus väistyi äkkiä vihanpuuskan tieltä.

»Toivoimme että voisitte auttaa meitä selvittämään, mitä tapahtui, koska olette perehtynyt symbologiaan ja teidän oli määrä tavata hänet.»

Langdonin kauhuun sekoittui nyt pelkoa. . »Tämä symboli tässä ja ruumiin merkillinen...»

»Asento?» täydensi poliisi.

Langdon nyökkäsi, ja häntä kylmäsi kun hän kohotti katseensa. »En käsitä kuka tekisi tuollaista kenellekään.»

Poliisi näytti synkältä. »Ette ymmärrä, herra Langdon. Se mitä tuossa valokuvassa näkyy...» Hän vaikenä hetkeksi. »Monsieur Saunière teki itse sen itselleen.»

2

Puolentoista kilometrin päässä rue La Bruyèrella nilkutti iso kömpelö Silas-niminen albiino sisään komean yksityistalon katuportista. Hän oli sitonut reitensä ympärille piikikkään *cilice*-hihnan. Kaikki todelliset *Tien* kulkijat käyttivät sellaista – nahkahihnaa jonka terävät metallipiikit aiheuttivat jatkuvaa kipua muistutukseksi Jeesuksen kärsimyksistä ristillä. Silaksen sielu lauloi ilosta palvella Herraa.

Astuessaan ovesta hän tarkasteli aulaa punaisilla silmillään. Tyhjä. Hän nousi portaat hiljaa, koska ei halunnut herättää muita asukkaita. Hänen huoneensa ovi oli auki – täällä ei sallittu lukkoja. Hän meni sisään ja sulki oven perässään.

Huone oli spartalaisen karu: paljas jalopuulattia, mäntypuinen lipasto, nurkassa pieni purjekangasmatto joka teki vuoteen virkaa. Silas asui täällä vain tilapäisesti tämän viikon, mutta New Yorkissa hän oli siunaukseksi saanut samanlaisen turvapaikan moneksi vuodeksi.

Herra on suonut minulle asuinsijan ja elämälleni tarkoituksen.

Silaksesta tuntui, että ainakin tänä iltana hän oli alkanut maksaa velkaansa takaisin. Hän kiirehti lipastolle, etsi alimpaan laatikkoon kätkevänsä matkapuhelimen ja soitti tiettyyn numeroon.

»Niin?» vastasi miehen ääni.

»Opettaja, olen tullut takaisin.»

»Kerro», ääni käski ilmeisen hyvillään hänen soitostaan.

»Kaikki neljä ovat nyt poissa. Kolme *sénéchalia*...ja itse suurmestari.»

Hetkeksi tuli tauko kuin rukousta varten. »Voin kai siis olettaa että sait tiedon?»

»Kaikki neljä kertoivat saman. Toisistaan tietämättä.» Silas ymmärsi järkyttävänsä kuulijaa tiedolla jonka oli uhreiltaan saanut. »Opettaja, kaikki neljä vahvistivat, että *clef de voûte* on olemassa...tarujen *lakikivi*.»

Hän kuuli puhelinlinjalta nopean henkäyksen ja vaistosi Opettajan kiihtymyksen. »*Lakikivi*. Juuri niin kuin aavistimme.»

Perimätiedon mukaan veljeskunta oli tehnyt kivisen kartan – *clef de voûten* eli *lakikiven*, toisin sanoen kaiverretun kivilaatan joka paljasti, mistä veljeskunnan suurin salaisuus oli saanut viimeisen leposijansa... ja tämän salaisen tiedon voima oli niin suuri, että koko veljeskunta oli olemassa vain sen suojelemista varten.

»Kun saamme lakikiven haltuumme», Opettaja sanoi, »olemme enää yhden askelen päässä.»

»Olemme lähempänä kuin luulette. Lakikivi on täällä Pariisissa.»

»Pariisissako? Uskomatonta. Sehän on melkein liian helppoa.»

Silas selosti illan aikaisemmat tapahtumat: kuinka hänen kaikki neljä uhriaan olivat hetkeä ennen kuolemaansa kertanut täsmälleen saman asian: lakikivi oli ovelasti kätkeyty tiettyyn paikkaan, joka oli yhdessä Pariisin vanhoista kirkoista – Eglise de Saint-Sulpicessa.

»Herran huoneessa!» huudahti Opettaja. »Kuinka he pilkkaavatkaan meitä!»

»Kuten ovat pilkanneet jo satoja vuosia.»

Opettaja vaikeni hetkeksi kuin antaakseen voitonriemunsa tasaantua. Lopulta hän sanoi: »Olet tehnyt suuren palveluksen Jumalalle. Sinun täytyy hakea kivi minun puolestani, Silas. Heti. Tänä yönä.»

Opettaja selitti mitä hänen pitäisi tehdä.

Kun Silas sulki puhelimen, hänen ihoaan kihelmöi odotuksesta. *Yksi tunti*, hän ajatteli kiitollisena siitä, että Opettaja oli antanut hänelle aikaa suorittaa tarpeelliset katumusharjoitukset ennen Herran huoneeseen astumista. *Minun täytyy puhdistaa sieluni tämän päivän synneistä.*

Kipu on hyväksi, hän kuiskasi.

3

Avoimesta ikkunasta tulvi sisään raikasta huhtikuun ilmaa, kun oikeuspoliisin auto pyyhälsi Pariisiin halki. Matkustajan istuimella Rogert Langdon tunsu kaupungin kiitävän ohi ja yritti saada ajatuksensa selkenemään. Hän oli pikaisen suihkun ja parranajon jäljiltä kohtalaisen edustuskelpoisen näköinen, mutta hänen mielessään kuohui yhä. Pelottava kuva intendentin ruumiista ei lähtenyt hänen muististaan.

Jacques Saunière on kuollut.

Langdon ei päässyt irti syvästä menetyksen tunteesta, joka johtui intendentin kuolemasta. Vaikka Saunière oli kuulemma ollut aikamoinen erakko, hän oli tunnetusti omistautunut taiteelle, ja siksi häntä oli helppo kunnioittaa. Langdon oli kovasti odottanut illan tapaamista hänen kanssaan.

Ulkona kaupunki oli juuri alkanut rauhoittua: sokerimantelien kaupustelijat työnsivät kärryjään, tarjoilijat kantoivat roskapusseja jalkakäytävän reunaan, yömyöhään ulos jäänyt rakastavainen pari halaili lämpimikseen vienossa tuulessa, joka tuoksui jasmiininkukilta. Citroën pujotteli arvovaltaisesti liikennekaaoksen läpi, ja sen riitasointuinen kaksisävelinen sireeni teki tietä kuin veitsi.

»*Capitainea* ilahdutti kuulla, että olitte jäänyt vielä täksi yöksi Pariisiin», sanoi poliisi ja kaasutti läpi Tuileriesin kuuluisan puiston pohjoispuolen sisäänkäynnin. Langdonille Tuileries oli aina ollut lähes pyhää maata. Juuri tässä puistossa taiteilija Claude Monet oli tehnyt muotaja värikokeilujaan ja sananmukaisesti pannut alulle impressionistisen koulukunnan.

Poliisi sammutti ulisevan sireenin ja Langdon hengähti äkillisestä hiljaisuudesta hyvillään. Citroën käännähti vasemmalle ja ajoi länteen pitkin puiston keskusbulevardia. Se kiersi pyöreän lammen, ylitti aution puistotien ja tuli laajalle nelikulmaiselle aukiolle. Nyt Langdon näki Tuileriesin puiston pään, jota kehysti jättimäinen kivinen kaariportti.

Arc du Carrousel.

Taiteenystävät kunnioittivat tätä paikkaa syvästi. Täältä käsin saattoi nähdä neljä maailman hienoimmista taidemuseoista...yhden jokaisessa pääilmansuunnassa. Auton oikean puolen ikkunasta Langdon näki etelässä vanhan rautatieaseman dramaattisesti valaistun julkisivun – entinen asema oli nyt arvostettu Musée d’Orsay. Katsoessaan vasemmalle hän erotti ylimmän kerroksen ultramodernista Pompidou-keskuksesta, jossa oli Pariisin nykytaiteen museo. Lännessä hänen takanaan kohosi puiden ylle ikivanha Ramseksen obeliski merkiksi Musée du Jeu de Paumen sijainnista.

Mutta idän puolella suoraan edessä näkyi nyt kaariportin läpi massiivinen renessanssipalatsi, josta oli tullut maailman kuuluisin taidemuseo.

Musée du Louvre.

Louvre oli valtavan hevosenkengän muotoinen, ja se oli Euroopan pisin rakennus, pitempi kuin kolme Eiffelin tornia perätysten. Vaikuttava rakennus kohosi kuin linnake Pariisin taivasta vasten. Sen siipien välinen aukio oli yli yhdeksän hehtaarin laajuinen. Langdon muisti ensimmäisen kerran, jolloin hän oli kävellyt koko Louvren alueen ympäri – matkaa oli kertynyt hämmästyttävät viisi kilometriä.

Jos kävijä olisi halunnut perehtyä kunnolla tämän rakennuksen jokaiseen taideteokseen, joita oli 65 300, häneltä olisi kulunut siihen arviolta viisi viikkoa, mutta useimmat turistit valitsivat pikakäynnin jota Langdon sanoi »kevyt-Louvreksi» – nopean säntäyksen museon läpi katsomaan sen kolmea kuuluisinta teosta: Mona Lisaa, Milon Venusta ja Samothraken Nikeä.

Poliisi veti esiin pienen radiopuhelimen ja alkoi puhua ranskaa konekiväärinopeudella. »*Monsieur Langdon est arrivé. Deux minutes.*» Hän kääntyi Langdoniin päin. »Tapaatte *capitainen* pääsisäänkäynnin luona.» Sitten mies painoi kaasua ja ohjasi Citroënin kovaa vauhtia jalkakäytävän reunan yli. Louvren pääsisäänkäynti oli nyt näkyvissä: se kohosi ylväänä pitkän matkan päässä.

La Pyramide.

Sisäänkäynnistä, kaksikymmentäkaksi metriä korkeasta neomoder-nista lasipyramidista, jonka oli suunnitellut kiinalaissyntyinen yhdysvaltalainen arkkitehti I. M. Pei, oli tullut melkein yhtä kuuluisa kuin itse museosta, joskin se herätti paljon kiistelyä.

»Mitä pidätte meidän pyramidistamme?» poliisi kysyi.

Langdon rypisti otsaansa. Hän tiesi, että kysymys oli johdatteleva. Jos vastaaja sanoi pitävänsä pyramidista, hänellä oli huono maku, mutta ellei hän pitänyt pyramidista, se oli loukkaus ranskalaisia kohtaan.

»Mitterrand oli rohkea mies», Langdon vastasi tasapuolisesti. François Mitterrand -vainaja, joka oli Ranskan presidenttinä ollessaan pyramidin tilannut, oli kuulemma potenu »faraosyndroomaa». Hän oli täytännyt Pariisin egyptiläisillä obeliskeilla, taideteoksilla ja taideteollisuuden tuotteilla

»Mikä *capitainen* nimi on?» kysyi Langdon vaihtaakseen puheenaihetta.

»Bezu Fache», poliisi vastasi auton lähestyessä pyramidin pääsisäänkäyntiä. »Meidän lempinimemme hänelle on *le Taureau*.»

Langdon katsoi häneen ja mietti, mahtoiko jokaisella ranskalaisella olla salaperäinen eläintä tarkoittava liikanimi. »Sanotteko te päällikköänne *häräksi?*»

Miehen kulmat kohosivat. »Monsieur Langdon, osaatte ranskaa paremmin kuin myönnättekään.»

Osaan ranskaa kurjasti, ajatteli Langdon, *mutta eläinradan ikonografian tunnen aika hyvin*. Astrologian symbolit olivat samat kaikkialla maailmassa, ja taurus oli aina härkä.

Poliisi pysäytti auton ja osoitti kahden suihkulähteen välistä isoa pyöröovea, joka oli pyramidin kyljessä.

»Minun käskettiin jättää teidät tähän. Minulla on muitakin asioita hoidettavana. Onnea matkaan, monsieur.»»

Langdon huokasi raskaasti ja nousi autosta. Hän harppoi pääsisäänkäynnin luo kuljettajan kaasuttaessa tiehensä. Langdon kohotti kätensä jyskyttääkseen lasia, mutta silloin alhaalta pimeästä kierreportaikosta ilmaantui ylöspäin harppova hahmo. Mies oli vanttera ja tumma, hänellä oli leveät hartiat ja lyhyet, vahvat jalat. Hän viittasi Langdonia astumaan sisään.

»Olen Bezu Fache», hän ilmoitti kun Langdon työntyi pyöröovesta sisään. »Keskusdirektoraaatin oikeuspoliisin ylikomisario.» Ääni sopi sanoihin: se oli kumeeaa mylvinää...kuin lähestyvän myrskyn jylinää.

Langdon ojensi kätensä puristettavaksi. »Robert Langdon.»

Fachen jättimäinen kämmen rusensi hänen kättään. »Herra Langdon», sanoi Fache ja tuijotti häntä sysimustilla silmillään. »Tulkaa.»

JOS KUOLEN, TOTUUS KATOAA
IKUISIKSI AJOIKSI...MINUN TÄYTYY
KERTOAA SALAISUUS ETEENPÄIN.

8-SIVUINEN
KUALIITE

UUSI
JOHDANTO
DAN
BROWNILTA

Päällys Will Staehle

www.wsoy.fi 84.2 ISBN 978-951-0-42352-3

9789510423523